

Arrest

nr. 269 778 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 september 2021 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2021 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 december 2021.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Marokkaanse nationaliteit, reisde op 27 augustus 2018 via Spanje de Schengenzone in.

De verzoekende partij diende verschillende keren vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met de Nederlandse neef van haar vader op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De eerste drie aanvragen, ingediend op 30 april 2019, 18 november 2019 en 28 juli 2020, werden geweigerd op 28 oktober 2019, 5 mei 2020 en op 15 december 2020. De tweede en derde weigeringsbeslissingen (bijlage 20) van respectievelijk 5 mei 2020 en 15 december 2020 werden telkens aan de verzoekende partij betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er werd door de verzoekende partij geen gevolg gegeven aan deze eerdere weigeringsbeslissingen.

Op 6 september 2021 werd opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan de verzoekende partij na de vierde aanvraag van 26 april 2021.

Tevens op 6 september 2021 werd een inreisverbod van 3 jaar afgeleverd aan de verzoekende partij.

Het betreft de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : L.

voornaam : M.

geboortedatum : 22.08.2001

geboorteplaats : Berkane

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06.09.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

0 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

0 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van driejaar:

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort afgeleverd op 16.12.2016 met visumsticker en inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Spanje op 27.08.2018.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 05.05.2020 en van 15.12.2020 die hem op respectievelijk 11.05.2020 en 29.12.2020 werden betekend. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Betrokkene diende 5 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met de Nederlandse neef van zijn vader op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 30.04.2019, 18.11.2019 en op 28.07.2020, werden geweigerd op 28.10.2019, 05.05.2020 en op 15.12.2020. De tweede en derde weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de neef van zijn vader. Betrokkene was als minderjarige in eerste instantie ten laste van zijn ouders. Er werd niet aangetoond dat betrokkenes ouders onvermogen waren en niet in staat waren te voorzien in het levensonderhoud van hun zoon. Integendeel, uit

bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene beide ouders in januari 2017 vanwege de Franse diplomatieke autoriteiten een visum type C bekwamen om samen met betrokkene en twee andere kinderen (O. en A.) op vakantie en hotel te gaan in Frankrijk en daarbij aantoonde hiervoor over voldoende stabiele financiële middelen te beschikken. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

Bij beschikking van 16 december 2021 besliste de Raad als volgt:

“De verzoekende partij werd bij aangetekend schrijven door de Raad de vraag gesteld of zij een synthesememorie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een synthesememorie zal worden ingediend - "geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld". De vreemdeling is er immers "niet (...)toe gehouden zijn synthesememorie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een synthesememorie, over zeven extra dagen." (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld".”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

De kamervoorzitter nodigt ter terechtzitting uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De verzoekende partij bevestigt dat er een laattijdig antwoord gegeven werd om al dan niet een synthesememorie in te dienen omdat zij de brief per e-mail had overgemaakt maar deze in de spam-mail terechtgekomen was zodat er volgens haar wel degelijk overmacht is aangetoond. De verwerende partij merkt op dat spam kan niet aanvaard worden als overmacht.

De Raad volgt de verwerende partij waar zij stelt dat spam niet kan aanvaard worden als overmacht. De advocaat van de verzoekende partij maakt overigens op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de verzoekende partij de brief van de griffie effectief per e-mail heeft verstuurd, noch toont zij aan dat

indien dit effectief per e-mail werd verstuurd, deze mail in de spam terecht kwam. Zij beperkt zich aldus tot een blote bewering. Deze loutere niet gestaafde bewering volstaat niet om daadwerkelijk overmacht aan te tonen. Daarnaast bevestigt de verzoekende partij ter terechtzitting zelf dat zij laattijdig heeft geantwoord op de vraag al dan niet een synthesesemorie te willen indienen.

2.2. In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting niet aannemelijk maakt zij wel degelijk tijdig antwoordde op de vraag van de Raad om te laten weten of zij al dan niet een synthesesemorie wenste in te dienen, noch aannemelijk maakt dat er sprake is van overmacht, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het beroep tot nietigverklaring is daarom onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU